

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 19. Articulus VI. De Regulis in administrando Sacramento Pœnitentiæ observandis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

tequam actu suscipiatur, hominem Deo Sæc. XVIII.
reconciliet. Alterum, nequis putet in A. C. 1720.
utroque sacramento securum se esse, si
præter fidei & spei actus non incipiat
diligere Deum tanquam omnis justitiæ
fontem.,,

Hæc est doctrina Cleri Gallicani,
quam non tangit censura Pontificia
contra errores hic expositos lata.

§. XIX.

Articulus VI.

*De Regulis in administrando Sacra-
mento Pœnitentiæ observandis.*

De assistentia S. Sacrificio Missæ.

De oratione impiorum.

Ecclesia ad nullum extremum decli-
nans semper censuit, ut ait S. Greg.
Nazian. (a) in eodem vitio esse indulgen-
tiam omnino animadversionis expertem, &
condemnationem veniam omni carentem, illa
enim omnes habenas laxans, hæc ob vehe-
mentiam strangulans. Eapropter Eccle-
sia condemnavit severitatem Montani-
starum & Novatianorum, qui peccato-
ribus

Ll 2

(a) Orat. 39. tom. 1. pag. 605.

Sæc. XVIII. ribus spem reconciliationis (b) præce-
 A. C. 1720. derent, & damnavit perniciosam indo-
 gentiam quorundam Sacerdotum (c)
 qui infausta facilitate cunctas discipu-
 næ regulas everterunt.

Utrique vitio obviaturi Sacerdotes
 sint memores, se solvendi & remittendi
 pariter & ligandi, ac peccata retinendi
 potestatem accepisse; non ergo ligandi
 aut absolvant in terris nisi quos a Christo
 in cælis absolvi vel ligari censent, sed
 juxta Concilium Romanum (d) in ad-
 ministracione Sacramenti poenitentiae
 eo utantur temperamento, ut improbi
*homines nec pravam nostram laudent faci-
 litatem, nec vere poenitentes accusent nos
 quasi duram crudelitatem.*

Ex præscripto Tridentini (e) con-
 derent I. quod ad perfectam remissionem
 peccatorum in hoc Sacramento
 perveniri nequeat *sine nostris magni
 tibus & laboribus.* II. Quod contritio
 non modo in cessatione a peccato, sed
 initio vitæ novæ (f) consistat, sed et

(b) Tertul. l. de Pudic. S. Cyprian. ep. ad Anton. S. Pacian. Ep. ad Simpr. a Novat.

(c) S. Cypr. ep. 45. & 50. Ep. Cleri Rom. ad eundem tom. I. Conc. Labb. p. 663.

(d) Ep. Cler. l. c.

(e) Sess. 14. cap. 2.

(f) Trid, Sess. 14. c. 4.

tiam detestationem peccati, & conversionem cordis includat. III. Quod Sa-

Sæc. XVIII.
A. C. 1720.

cerdotes teneantur injungere pœnitentias proportionatas, quæ simul sint satisfactoriæ & medicinales (g). Hæc exigunt Concilia (h) Pontifices (i) Patres (k) &c. utilissimum quoque est, ut Pastores suis pœnitentibus proponant antiquam Ecclesiæ severitatem, qua magni peccatores canonicam pœnitentiam facere tenebantur, prius quam fuerint reconciliati, ut exemplo primorum Christianorum pœnitentes animentur ad se humiliandum, & proficiendum de indulgentia, qua hodie Ecclesia utitur erga eos, dum illos ante satisfactionem reconciliat, postquam sinceræ conversionis signa dederunt.

Contra
Propositio:
LXXXVIII
LXXXVII.

Abolutio in pluribus casibus & circumstantiis est differenda, v. g. peccatis

L1 3 tis

(g) Ibid. cap. 8.

(h) Conc. Nic. I. c. 11. & 12. Ancyr. c. 4 5. & seqq. Neocæs. c. 2. Laod. c. 2. Tolet. III. cap. 11.

(i) Dist. L. apud Grat. Innoc. I. ep. 1. n. 7. S. Leo ep. ad Rust. Narb. S. Greg. Hom. 26. in Evang.

(k) Ep. can. S. Greg. Thaum. S. Basil. ad Amph. S. Greg. Nyss. ad Læt. S. Ambr. l. 2. de Pœnit. c. 9. S. Aug. Ench. c. 65. Serm. 351. Hom. 50. de Pœnit.

Sæc. XVIII. A. C. 1720. tis enormibus aut publicis, peccatis
 consuetudinis, vel in occasione pro-
 ma peccati mortalis, in casu restituti-
 nis, vel reconciliationis denegatæ, vel
 nequiter dilatæ, conversionis æquivocæ
 & generaliter in omni casu, quo peccator
 tens vel non sufficienter instructus vel
 dispositus esse videtur.

Reprobat tamen Ecclesia immoder-
 ratam Confessariorum duritiem, in
 quolibet peccato, etiam poenitentibus
 sufficienter dispositis vellent non minus
 imprudenter quam injuste differre ab-
 solutionem, & quasi pro Christi præ-
 cepto in ipsa peccati natura & peccati
 tentiæ fundato haberent, quod peccator
 tens semper ante absolutionem teneatur
 vel ex toto, vel ex parte satisfacere.
 Et id condemnavit Bulla *Unigenitus*.

Contra
Propositio:
LXXXIX. Olim peccatores magni non pe-
 mittebantur assistere celebrationi Sacra-
 Mysteriorum, hodie ex sola Ecclesie
 indulgentia illis assistunt, unde hodie
 na disciplina non est damnanda, quæ
 non modo Peccatoribus, ut assistere
 permittit, sed eos etiam urget, & ut
 diebus Dominicis & festis assistant, ob-
 ligat, quia sperat Ecclesia, quod hæc
 divina Mysteria ipsis terrorem infillunt
 & resuscitata eorum fide, a Deo cor
 contritum & humiliatum, quod est ve-
 rum Sacrificium cordis, exoraturi sint.

Tridentinum (l) tantum excludit peccatores publicos, & notorios (m) præcipit etiam, ut hi agant poenitentiam publicam, Episcopis tamen eam, si bene visum fuerit, in secretam commutandi relinquit libertatem: Patres vero Concilii non nisi de peccatoribus publicis loquebantur, & sub nomine poenitentiae publicae nec intelligebant exclusionem ab assistentia Sacris mysteriis nec omnes actus laboriosos & humiliantes, qui circa publicos peccatores in antiqua disciplina observabantur.

S. Carolus Confessariis præcepit, ut versati sint in Canonibus Poenitentialibus eo fine, ut peccatores edocere queant, quanta ab eis exegerit vetus disciplina, non tamen Confessariis sese toti rigori antiquorum Canonum conformandi libertatem reliquit, nec etiam permittenda sunt omnia, quæ ad disciplinam Tridentini Regulis & hodierno Ecclesiae usui contrariam conferunt. Hanc temeritatem Pontifex reprimendam censuit.

Peccatores, qui humiliter & fiducialiter licita & ad salutem utilia præcantur, non modo non committunt novum peccatum, sed eorum oratio
 Ll 4 potest

Sæc. XVIII.
 A. C. 1720.

Contra
 Prop. LIX.

(l) Sess. 22.

(m) Sess. 24. de Ref. cap. 8.

Sæc. XVIII. potest exaudiri, de illis vero peccatis
 A. C. 1720. ribus & impiis, qui cum superbia &
 hypocrisi sicut Phariseus, orant, dicen-
 dum, quod eorum oratio sit Deo execra-
 bilis.

§. XX.

Articulus VII.

De Excommunicatione.

Credendum est I. quod excommuni-
 candi potestas sit portio potestatis
 clavium, quam Christus immediate (n)
 suis Apostolis, & in eorum persona
 Episcopis illorum successoribus posita
 a Spiritu S. regere Ecclesiam suam (o)
 dedit: Juxta S. Patres dici potest, quod
 clavium potestas data fuerit Ecclesie
 & Unitati, de Ecclesia enim recte dici
 potest, quod sit unum corpus, & una
 Societas, quæ habet & possidet, quæ
 quid præcipuis ejus membris ad unita-
 tatem omnium aliorum a Christo dit-
 tum est, & quia primarii Pastores ve-
 rum Senatum, verumque Ecclesie Tri-
 bunal constituunt, & sunt ipsimet Ec-
 clesia docens, Ministri autem secundæ
 Ordinis non possunt docere aliter, quam
 missi

Contra
 Prop. XC.

XII.

(n) Matth. c. 18. v. 17. S. Chryf. tom. 66
 in Matth. S. Aug. tract. 50. Joan.

(o) Act. 20, v. 28.